

на-та бѣше тяжка и голѣма. На послѣдокъ загуби терпѣніе-то, и искаше да буде всякакъ нему угодно злонривень. Хварли перстене, и сѣкаше себе си Высокоблагполучень, като ся освободи отъ бодежы-те. Тогда ся предаде на вси-те неприлики, и стана толко скверень и лошъ. що-то не можеше вече никой да го терпи. Единъ день като расходаше за свое душевно развеселеніе срѣшна една мома толко красна, що-то стори намѣреніе абіе да я вземе за невѣста: Она ся имянуваше Зелина, бѣ равно красна и разумна. Любимъ вѣруваше че Зелина щѣше да смисли себе си за благополучна ако бы станала Царица: но Мома-та, сосъ голѣма дерзость рече нему, о Царю! азъ амъ една сиромашка овчерска децерь, но не шу ты зѣ никогда за мой мужъ. Не ти ли убождавамъ? попыта я Любимъ, малко смущень. Не, Царю, отговори Зелина виждамъ че си найкрасный, но що ще мя ползова тв олата лѣпота, и твое-то богатство, когда дѣлата кон щѣхъ гледа ежедневно да струвашъ, побудили мя бы да ты презирамъ и да ты умразимъ? Любимъ ся разгнѣва много противу Зелина, и повелѣ на свои-те лжиту ели да я